

Titlu original (eng.): For keeps

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale**  
**CARLISLE, DONNA**

**Coșmarul/ Donna Carlisle**

Traducător: Ciprian Chiru

București: Editura și Tipografia ALCRIS 2019.

ISBN 978-606-736-254-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

DONNA CARLISLE

# *Coșmarul*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CIPRIAN CHIRU

Editura și Tipografia

**ALCRIS**

## Ultimele apariții ale colecției

### "EL și EA"

|      |                   |                                  |
|------|-------------------|----------------------------------|
| 1043 | Marylee Anderson  | -De un milion de ori, mâine      |
| 1044 | Betta Longforth   | -Bărbatul altei femei            |
| 1045 | Dorothy Cork      | -Fără regrete                    |
| 1046 | Charlotte Paine   | -Iubire și onoare                |
| 1047 | Carol Bogolin     | -Jocul dragostei                 |
| 1048 | Alice Harrison    | -Dragoste și ură                 |
| 1049 | Susan Smith       | -Frumoasa fermieră               |
| 1050 | Mary Wibberley    | -Datorie de onoare               |
| 1051 | Miranda Lee       | -Dragoste de vânzare             |
| 1052 | Renee Shann       | -Un test dificil                 |
| 1053 | Barbara York      | -Dragoste și îndoieli            |
| 1054 | Lisa Crawford     | -Misiune dificilă                |
| 1055 | Ann Hurley        | -Focul creației                  |
| 1056 | Ramona Stewart    | -Speranța nu moare               |
| 1057 | Brooke Hastings   | -Atracția mării                  |
| 1058 | Bethea Creese     | -Domnița din Cipru               |
| 1059 | Kate Freiman      | -Zeita cu părul de aur           |
| 1060 | Teresa Dawson     | -Festivalul vinului              |
| 1061 | Renee Shann       | -Bărbatul potrivit               |
| 1062 | Gail Douglas      | -Vreme furtunoasă                |
| 1063 | Monica Lewty      | -Dorință nestăvilită             |
| 1064 | Leigh Stanford    | -Balsam pentru rănila trecutului |
| 1065 | Kristen Robinette | -Iubind cu speranță              |
| 1066 | Susana Thorson    | -Dama de companie                |
| 1067 | Norma Jeffrey     | -Nodul strâns al dragostei       |
| 1068 | Victoria Leigh    | -Dragoste de soră                |
| 1069 | Julie Fontange    | -Anotimpul schimbărilor          |
| 1070 | Mary Freeman      | -Play-boy                        |

## Capitolul 1

– Haide, Pat, vrei să nu-ți mai faci atâtea griji?

Lyn Sanders își păstră tonul vesel, cu toate că nu era prea departe de disperare.

– Cât de greu poate fi? continuă ea.

Îngrijorarea umbri pentru o clipă chipul surorii ei, apoi se întoarse și-și înghesui sacul de dormit între două valize, în portbagajul micuț al Hondiei. Pat urma să fie plecată numai o săptămână, însă, ca un adevărat cercetaș, împachetase o mulțime de lucruri, ca să fie pregătită pentru orice.

– Nu mi-e teamă că n-ai să fii în stare să te ocupi de treaba asta, o asigură Pat, îndreptându-se după ce închisese portbagajul, problema este că tu ai venit aici doar pentru câteva săptămâni ca să te odihnești, iar eu te las singură, lăsându-ți și treabă de făcut!...

Lyn râse și-și îmbrățișă sora, cu o mână.

– Și pentru atâta lucru îți faci tu griji? N-ai avut nicio vacanță în șase ani, iar eu sunt aici și pot să mă ocup de afacerea ta. Așa că, pleacă odată și distrează-te! Este ora șapte și patruzeci și cinci de minute și trebuia s-o iei pe Marilee la șapte treizeci.

– O, nu! Îngrijorarea spori pe chipul lui Pat, grăbindu-se spre portiera din dreptul volanului.

– Este atât de impulsivă, iar acum probabil că patrulează prin fața casei, uitându-se după mine. Nu știu cum voi reuși să conduc până în Carolina de Nord cu ea alături.

– Impulsivă?

Lyn ridică din sprâncene cu un aer fals mirat.

– Uite cine vorbește! glumi ea.

Pat deschise portiera și zâmbi. De data asta, îngrijorarea din ochii ei nu mai avea nimic de-a face cu faptul că-și lăsa sora să aibă grijă de afacere în lipsa ei.

– Ești sigură că totul va fi în ordine? își întrebă Pat sora. Fiindcă, dacă vrei, rămân...

– Totul va fi perfect, o asigură Lyn cu fermitate.

Iar când văzu că îngrijorarea persistă în ochii lui Pat, adăugă mai blând:

– Ai nevoie de vacanța asta. Ai nevoie să fii singură pentru o vreme și să-ți pui ordine în gânduri. Iar eu am suficient de multă treabă ca să-mi țină mintea ocupată, cea mai bună terapie din lume, așa putea adăuga. Așa că, distrează-te și nu-ți face griji.

– Dacă zici tu...

Cele două surori se îmbrățișară, după care Lyn se depărtă de mașină, iar Pat porni motorul.

– Să conduci cu grijă, îi spuse Lyn. Să nu uiți să mă suni când ajungi.

Pat îi făcu cu mâna, băgă mașina în viteză, apoi opri brusc. Scoase capul pe geam.

– Ți-am spus de Casey Carmichael?

– Mi-ai spus, mi-ai spus! îi strigă Lyn, întorcându-se să intre în casă.

– Și n-ai uitat unde sunt hărțile orașului și numerele de telefon de urgență și...

– Vrei să pleci odată?

Pat ezită, zâmbindu-i surorii sale ca o scuză. Băgă mașina în viteză și porni.

– Te sun diseară, îi promise ea.

– Distracție plăcută, repetă Lyn.

Pat îi făcu cu mâna în timp ce se depărta, dar Lyn nu răsufală ușurată decât după ce mica mașină albastră ieși din raza ei vizuală.

Câteodată Lyn se întreba dacă nu cumva ea, sau Pat, ori poate amândouă, n-au fost adoptate, pentru că nicidecum nu mai văzuse două surori mai diferite ca ele. Pat era cu opt ani mai în vârstă decât Lyn, dar diferența nu se rezuma numai la atâta. Pat era ordonată, demnă de încredere, conservatoare, avea situația sub control întotdeauna. Lyn, în schimb, era împrăștiată și nicidecum în viața ei nu avusese controlul asupra a ceva sau cuiva. Întotdeauna își dorise să fie calmă, iar echilibrul era un termen care o caracteriza pe sora ei, Pat, nu pe ea.

Cele două femei nici măcar nu semănau ca înfățișare. Pat era minionă și îngrijită, blondă, și reușea să arate elegantă chiar și în tricou și cu mânuși de grădinarit. Lyn era înaltă și subțire, ușor lată în umeri, cu păr roșcat și buclat ce avea tendința să se îndrepte din cauza umidității din Florida. Trăsăturile feței erau la fel de delicate ca ale surorii ei. Cu toate acestea, nu se ostenise deloc să învețe arta de a-și pune în valoare caracteristicile cu care a înzestrat-o natura, folosind machiajul. Fruntea înaltă și ochii mari cenușii îi dădeau o aparență nordică, în timp ce forma delicată a gurii și a nasului sugerau o fragilitate ce nu-și avea deloc locul alături de restul trăsăturilor sale. Mama ei obișnuia să-i spună că are un chip obsedant, ușor de ținut minte; Lyn a luat această afirmație ca atare. Pat era cea drăguță. Cu toate că rareori bărbații uitau chipul lui Lyn, de Pat se îndrăgosteau. La început, acest lucru a deranjat-o pe Lyn, deși diferența de vârstă dintre cele două surori era prea mare ca să concureze pentru aceiași băieți. Acum, când Lyn căpătase înțelepciunea relativă a celor douăzeci și opt de ani ai săi, era mulțumită că nu avusese motiv să se îngrijoreze pentru frumusețea ei, să se îngrijoreze mai presus de orice altceva că ar fi putut să-și piardă mulțimea de admiratori.

Intră în casă și, adunând ceștile de cafea, le spală și le lăasă la uscat. Se duse apoi la micul birou ce servea drept cartierul general

al lui Pat Pride. Pat pornise o afacere de pet-sitting în urmă cu șapte ani, după moartea soțului ei și, deși era departe de a-i aduce un profit consistent – de fapt, de-abia îi aducea profit – Pat era, pe bună dreptate, mândră de firma ei. Avea o listă lungă de clienți fideli care se bazau pe ea ca să aibă grijă de animalele lor de casă cât timp lipseau, mulți dintre ei fiind persoane de vază.

Oricum, în ianuarie, puține persoane părăsesc Florida, iar afacerea mergea slab. Pat Pride avea două programări pentru această săptămână, Lyn știind ce are de făcut până în cele mai mici detalii, după ce, trei zile la rând, o ajutase pe Pat să aibă grijă de animale. Pisicile familiei Gresham – trei pisici persane superbe care mâncau numai mâncare gătită în casă, mâncare ce trebuia să fie încălzită la o temperatură precisă în cuptorul cu microunde, și a căror blană imaculată trebuia periată și curățată de două ori pe zi – și cei trei peștișori de apă sărată, împreună cu câinele de vânătoare Basset, toți aparținând domnului Jolly.

Apoi, desigur, mai era și acest Casey Carmichael, care a avut tupeul să sune la ora șase treizeci dimineața ca să-și facă o programare pentru aceeași zi. Se pare că era un client fidel, pentru că Pat acceptase fără să ezite.

Toate acestea i le spusese Pat în timp ce se agita de colo-colo, făcând ultimele pregătiri pentru excursie. Lyn, preocupată mai mult să o facă pe sora ei să plece înainte de a se răzgândi, nu prea dăduse atenție la ce-i spunea Pat, care era foarte meticuloasă în tot ce făcea; precis avea notate toate detaliile în fișierul lui Casey Carmichael.

Fișierul lui Casey Carmichael, de fapt o agendă la fel ca și fișierele restului clienților, era pe birou, sub lampă, în așa fel încât Lyn să-l găsească negreșit. Pe indexul roșu atașat unei file scria: „24 ianuarie – 5:00 p.m.; 25 ianuarie – 7:00 a.m.”. Pe fila respectivă erau trecute orele când trebuiau hrănite animalele. Lyn fu bucuroasă când văzu că avea doar un singur drum de făcut în ziua aceea, deși ora 7:00 a.m., a doua zi, când trebuiau hrănite din nou animalele, n-o încânta deloc.

Venise aici să se odihnească, să nu facă nimic, să uite, dacă putea, de ceea ce lăsase în urmă, la Philadelphia. În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Pat, nu prea dorise să aibă de lucru. Putea să spere numai că doar Casey Carmichael fusese singurul client al lui Pat care să facă o rezervare în ultima clipă.

I-a luat treizeci de minute să îngrijească și să hrănească pisicile familiei Gresham și să plimbe câinele domnului Jolly. Lyn se întoarse acasă pe la ora opt patruzeci și cinci și trase un pui de somn pe canapea, până la ora nouă. Se trezi la timp pentru masa de prânz și apoi luă o revistă, ieșind în curtea din spatele casei. Abia citise o pagină, când efectul combinat al soarelui și al umidității își făcu efectul, făcând-o să adoarmă în șezlong.

Reprizele lungi de somn ale lui Lyn erau un alt motiv de constantă îngrijorare pentru Pat, care considera acest gen de letargie rezultatul unei probleme mult mai profunde. În alte împrejurări, Lyn ar fi fost imediat de acord cu ea. Dar sora ei nu știa de coșmarurile care o trezeau pe Lyn în mijlocul nopții, într-o sudoare rece, făcând-o să-i fie teamă să închidă ochii din nou, dar și să rămână în pat trează, pe întuneric, împreună cu amintirile ei. Noptile nedormite o epuizau, iar zilele în care se prefăcea, față de Pat, că totul este în ordine, sporeau efectul. Lyn era conștientă că somnul devenise, pentru ea, un refugiu și nu o soluție, și din acest motiv venise ea în Florida.

Abia după ora cinci se sculă, își întinse picioarele amorțite, clipind din cauza luminii soarelui ce apunea, își aduse aminte de animalele care așteptau să fie hrănite și îngrijite. Se uită pe lista cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit pentru Casey Carmichael, apoi plecă și ajunse puțin după ora șase.

Un gard alb mărginea autostrada și apoi drumul particular ce ducea spre casa lui Casey Carmichael și, la un moment dat, Lyn trebui să coboare din mașină ca să deschidă o barieră, apoi o închise la loc. Pat consemnase cu grijă toate aceste lucruri în agenda ei. Drumul era mărginit de lămâi, iar anumite porțiuni de teren erau împrejmuite cu lanțuri; Lyn nu-și putea imagina în ce

scop. Trecu de trei clădiri până să ajungă la casa curată, vopsită în alb și galben, având în spate un hambar gri. Mai multe mașini erau parcate în curte, printre ele un Winnebago, o dubiță și un jeep, așa încât Lyn trebui să conducă mașina în spatele hambarului ca să poată parca. Ieși din mașină, îngrozită.

Doi collie și un ogar auriu veniră în goană în întâmpinarea ei. Doi cai pășteau lângă hambar și trei oi cu blana prăfuită, lângă un gard, se uitau la ea. Putea auzi cotcodăcitură care venea dinspre cotețul găinilor, lătrături și schelălăituri din spatele casei unde, în mod sigur, era un țarc cu câini. O cușcă! Ar fi trebuit să citească cu mai multă atenție notițele lui Pat.

Deschise ușa să ia agenda, iar ogarul auriu intră repede în mașină și se așază pe scaunul din față.

– Hai, fetițe... băiete, se corectă ea după ce se uită mai bine la el, haide, ieși afară! Fii băiat cuminte și ieși afară!

Căinele găfăia, uitându-se la ea fericit.

Lyn luă agenda și o răsfoi până găsi pagina pe care era scris „Ogar auriu, mascul”.

– Montana, spuse ea uitându-se la câine. Și voi doi, Lyn aruncă o privire în spatele ei unde stăteau cuminti la picioarele ei cei doi collie, trebuie să fiți Riff și Raff. Ei bine, toți păreți niște câini de treabă, însă eu am cam rămas în urmă cu programul. Haide, Montana, vino! Ieși afară din mașină, haide!

Montana îi smulse agenda din mână și țâșni pe lângă ea ca o săgeată.

– Hei! țipă Lyn.

Vru să pornească în urmărirea lui și abia făcu un pas, când se împiedică de Riff și Raff, amândoi stând cu botul pe etichetele din față, de parcă le-ar fi comandat cineva asta, direct în calea ei. Lyn se ridică și se scutură de praf, căutând din priviri ogarul năbădăios. Cei doi collie o priveau atenți.

– Montana! îl strigă ea cu cea mai severă voce de care fu în stare. Vino înapoi, câine rău!

Apoi, pe un ton mai blând:

– Aici, Montana! Unde-ai plecat, băiete?

Îl văzu privind-o de după colțul casei, ținând încă în dinți agenda ei. Lyn o luă la fugă după el. Cei doi collie o încercuiră, lătrând zgomotoși, exercitându-și, bucuroși după cât se pare, instinctul de turmă. Lyn înconjură casa de două ori, dar Montana rămânea de fiecare dată la o distanță suficient de mare ca să nu-l poată atinge. Cei doi collie continuară să fugă în jurul ei, lătrând și sărind încântați. Când înconjură casa pentru a treia oară, Montana o aștepta în dreptul scării ușii din spate, cu agenda așezată ca o momeală, pe ultima treaptă.

Lyn se apropie încet de câine, de teamă ca acesta să nu ia din nou agenda și să fugă cu ea. Însă Montana rămase liniștit, privind-o cu un licăr curios în ochi, ceea ce-i dădea o expresie răutăcioasă. Lyn luă rapid agenda și se uită încântată la câine, găfăind din greu.

– Și când te gândești, bombăni ea, că iubeam animalele.

Își strecură agenda în buzunarul de la spate al blugilor și-și dădu la o parte șuvițele de păr roșcat. Îi era cald, transpirase, și simțea o înepătură sub coaste. Când te gândești că nici măcar nu-și începuse bine treaba. Se întrebă dacă nu cumva lui Pat nu-i trecuse prin minte că există și alte modalități mai ușoare de a-și câștiga existența.

Hotărî să pornească la treabă încet, metodic, conform sfaturilor pe care i le dăduse Pat.

Pentru hrănitul cailor și oilor, spre marea ușurare a lui Lyn, nu fusese nevoie să folosească o lopată; măsură cu grijă cantitatea de hrană pe care le-o dădu și le împropăta apa cu un furtun de grădină. Rămase în afara țarcului și le strecură mâncarea prin grilaj.

Țarcul câinilor era, de fapt, o suprafață de teren apreciabilă, împrejmuită, în care se găseau aproximativ o jumătate de duzină de câini, de rase și talii diferite, cotețe individuale și un teren de joacă, dispus central, dotat cu rampe pe care câinii să se urce, cauciucuri vechi pe care aceștia să le roadă și o mulțime de jucării, răspândite de jur-împrejur. Lyn intră cu grijă și imediat ce intră fu asaltată de labe murdare și limbi umede; trebui să se lupte să poată

ieși, trântind poarta în urma ei și rezemându-se cu forță de ea.

Adevărul era că Lyn nu avea prea multă experiență în lucrul cu animalele și, în plus, nu fusese niciodată o mare iubitoare de câini. Desigur, ea și Pat avuseseră o mulțime de animale când fuseseră mici, dar pe măsură ce crescuse, avusese prea multe probleme ca să mai aibă timp și de animale. Cu o pisică liniștită sau un peștișor auriu s-ar fi putut descurca, dar în mijlocul menajeriei lui Pat era complet depășită de situație. De ce nu se gândise la asta înainte de a se oferi voluntar să aibă grijă de afacerea lui Pat?

Cei trei însoțitori canini – cei doi collie și ogarul auriu – o priveau curioși. Lyn se uită la ei bombănind.

– Și ce, voi credeți că v-ați fi descurcat mai bine? îi provocă ea.

Apoi fu dezgustată de ea însăși. Doar n-avea de făcut cine știe ce operație pe creier. Dimpotrivă, era ceva absolut banal. Trase adânc aer în piept, râzând nervoasă, și porni din nou să-și croiască drum printre câini, cântând încetisor. Vocea îi era răgușită și cam falsă, însă auzise undeva că muzica avea un efect calmant asupra animalelor, iar în acest caz părea să meargă... cel puțin asupra primelor cinci-zece secunde. Apoi, când noutatea dispăru, câinii săriră din nou pe ea. Nu mai avu nici timp, nici suflu să cânte. Umplu cât putu de repede vasul cu apă proaspătă, reușind să se ude din cap până-n picioare, ca și pe alți trei câini, apoi strânse șase farfurii de mâncare, realizând prea târziu că i-ar fi fost mai ușor dacă ar fi venit cu pachetul de mâncare ca să umple farfuriile, și nu invers. Trebui să facă trei drumuri înainte și înapoi la hambar unde era ținută mâncarea câinilor. Când termină, se simțea de parcă ar fi trecut printr-un război. Era plină de noroi și păr de câine, iar pe față i se zugrăvisse o expresie neîndurătoare. Era sigură că dacă și-ar fi petrecut o mare parte din restul zilei sub duș, tot n-ar fi reușit să-și scoată din păr mirosul de câine.

Și mai avea de intrat în casă, unde, după cum îi lăsase scris Pat, o așteptau trei culcușuri de curățat și mai avea să-i întâlnească pe Grizabella, Căpitanul Arab, Domnul Spock și Sasparilla, precum și pe alții.

– Ar fi trebuit să existe o lege care să interzică oamenilor să aibă atâtea

animale în casă, bombăni ea, scotocindu-se în buzunar după cheie.

Umplu farfuriile cu mâncare pentru cei doi collie și ogar și, în timp ce aceștia mâncau, ea se strecură în casă. În ciuda impresiei proaste pe care începea să și-o formeze despre proprietar, totuși îi plăcea casa. În comparație cu casa curată și armonios decorată a lui Pat, aceasta părea să fi fost decorată după niște capricii de moment. Nicio piesă de mobilier nu se potrivea cu restul, nu exista niciun covor pe jos, niciun tablou nu era centrat. În aer se simțea un miros primăvărat, provenind cu siguranță dintr-un aparat de parfumat – adeseori, persoanele care țineau multe animale în casă, foloseau acest gen de aparate. Treptat reușise să identifice parfumul: zambilă. Se întreba ce bărbat și-ar fi parfumat casa cu esență de zambilă.

Mare parte a spațiului locuibil era ocupată de plante și arbuști, dând senzația că te afli în junglă. Erau mai multe coșulețe și postamente împrăștiate de jur-împrejur, pe care pisicile să se așeze, și un papagal uriaș roșu cu verde stătea pe o stinghie în mijlocul camerei.

– Bună, papagalule! îl salută Lyn.

– Bună, îi răspunse politicos acesta.

Ea chicoti și porni să caute bucătăria unde erau ținute rațiile de mâncare pentru animale. Pe drum trecu pe lângă ce s-ar fi putut numi odată sufragerie, dar care acum fusese transformată într-un alt fel de menajerie. Înăuntru erau trei cuști înalte până la tavan, fiecare dotată cu paturi-platforme în diferite poziții și la diferite înălțimi, tije de grosimi și lungimi diferite și, desigur, pisici. Lyn numără șapte în total, majoritatea perechi. Două siameze de culoarea ciocolatei, două albe cu părul scurt, două negre cu părul lung... și Grizabella.

Grizabella avea propria ei cușcă și Lyn își dădu seama imediat de ce. Era cea mai frumoasă pisică din câte văzuse, o persană cu păr mătăsos și ochi de culoarea ambrei. Cele câteva pete negre și aurii, ciudate de altfel, i se păreau cunoscute lui Lyn. Numele îi era înscris cu litere cursive pe o tăbliță de alamă prinsă de ușa cuștii,